

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

19. ÚNORA 2017

Z obsahu:

**Křesťanská naděje -
Přílba naděje**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 1. února 2017

- strana 2 -

**Blahoslavený Noël Pinot
(1747-1794)**

Dom Antoine-Marie OSB

- strana 4 -

Výchova k modlitbě (4)

P. Dominik Wider OCD

- strana 6 -

**František z Fatimy -
eucharistická duše**

Bernard Balayn

ze Světového apoštolátu

Fatimy

- strana 8 -

**Promluva o opravdové
přítomnosti**

sv. Jan Maria Vianney

- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (60)**

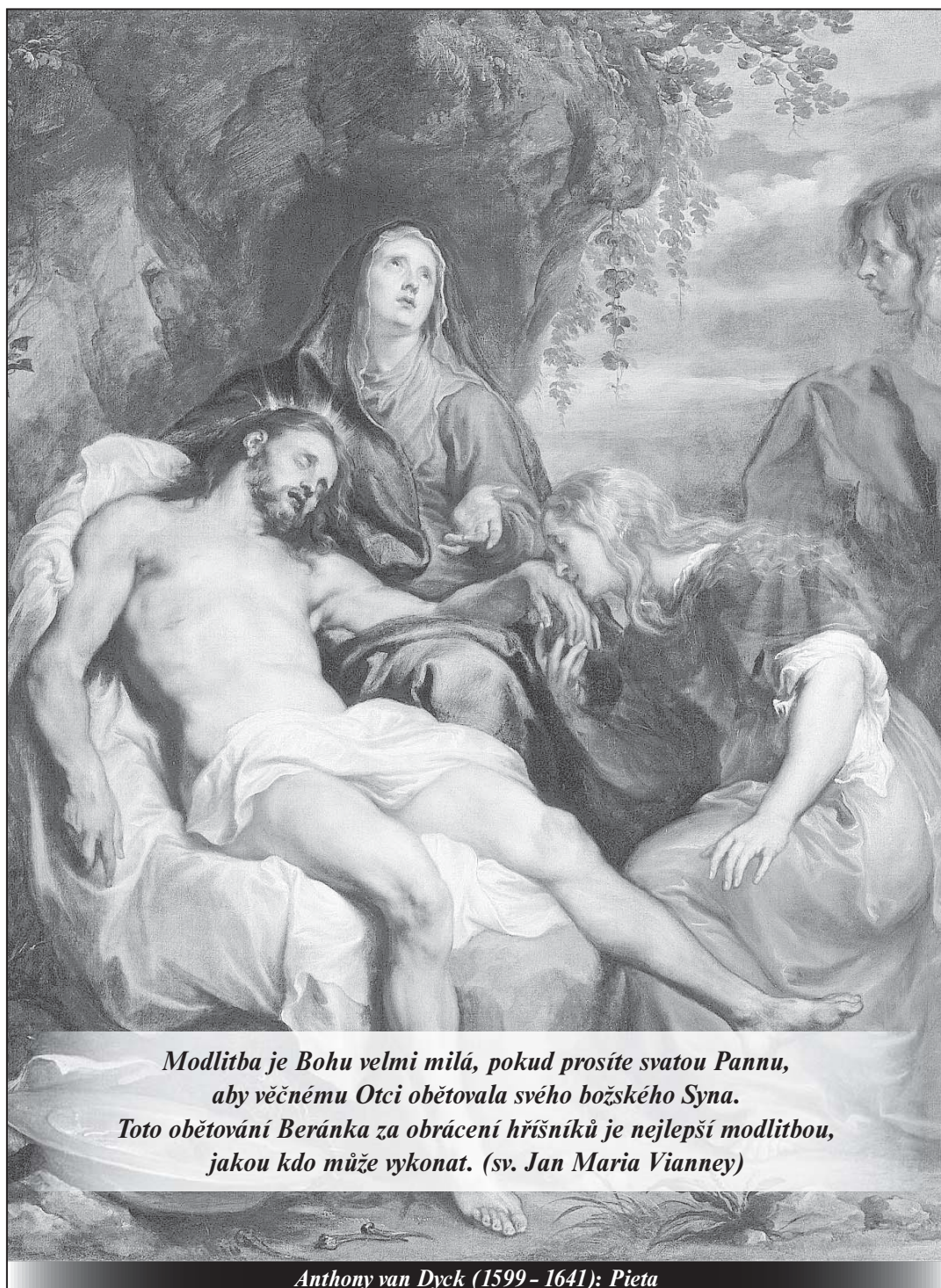
- strana 12 -

**Loreta Rumburk
oslaví 310 let**

- strana 13 -

**Lidice - papež
František - Řím**

- strana 13 -

*Modlitba je Bohu velmi milá, pokud prosíte svatou Pannu,
aby věčnému Otci obětovala svého božského Syna.
Toto obětování Beránka za obrácení hříšníků je nejlepší modlitbou,
jakou kdo může vykonat. (sv. Jan Maria Vianney)*

Anthony van Dyck (1599 - 1641): Pieta

Křesťanská naděje – Přílba naděje (1 Sol 5,4-11)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 1. 2. 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V minulých katechezích jsme se začali věnovat tématu naděje a v této perspektivě jsme četli stránky Starého zákona. Nyní chceme poukázat na mimořádnou důležitost, kterou nabývá tato ctnost v Novém zákoně, když se setká s novostí, kterou představuje Ježíš Kristus a velikonoční událost: křesťanskou naději. My křesťané jsme muži a ženy naděje.

Vyplyvá to zřetelně již z nejrannějšího psaného textu, totiž z prvního listu svatého Pavla Soluňanům. Z úryvku, který jsme slyšeli, je možné vnímat veškerou

svěžest a krásu prvotní křesťanské zvěsti. Soluňská obec je mladá a teprve nedávno založená; navzdory těžkostem a četným zkouškám je však zakořeněna ve víře a s nadšením a radostí slaví vzkříšení Pána Ježíše. Apoštol se tedy spolu se všemi srdečně raduje, neboť ti, kdo se o Velikonocích zrodili, jsou v síle plného společenství s Kristem opravdu „synové světla a synové dne“ (5,5).

Pavel píše soluňské obci těsně poté, co vznikla, když od Kristovy Paschy uplynulo teprve několik let. Proto se Apoštol snaží objasnit všechny účinky a důsledky,

kteřé tato rozhodující a jedinečná událost – zmrtvýchvstání Páně – má pro dějiny a život každého, zejména těžkost, kterou pro tuto obec nebylo ani tak uznání, že Ježíš vstal z mrtvých – to všichni věřili – nýbrž víra ve vzkříšení mrtvých. Ano, Ježíš je vzkříšen, avšak věřit, že budou vzkříšení mrtví, to působilo těžkost. V této souvislosti se tento list jeví velice aktuálním. Pokaždé, když se ocitneme tváří v tvář smrti své nebo někoho drahého, cítíme, že naše víra je vystavena zkoušce. Vystupují všechny naše pochybnosti, veškerá naše

Pokračování na str. 10

Čím více se člověk zahledí do dějin a všimá si, jak ovlivňuje život katolické církve jako celku i životy jednotlivých věřících, tím více vystupuje do popředí důležitá charakteristika každého svědka víry – VĚRNOST. Věrnost Trojjedinému Bohu – Otci Stvořiteli, Ježíši Vykupiteli, Duchu Svatému Utěšiteli... Věrnost Ježíšovu učení, katolické církvi, svatým slibům... Věrnost víře v živého Boha v Eucharistii, víře v Ježíšovu smírnou oběť na kříži, zpřítomňovanou při mši svaté... Věrnost víře, že svojí vlastní obětí spojenou s Ježíšovou obětí mohou zadostiučinit za hříchy jiných (jsem-li ve stavu milosti posvěcující). Ovocem veškeré věrnosti je pak svatý život ve spojení s Ježíšem a schopnost jít v zachování věrnosti až do krajnosti – právě v Ježíšově síle.

Jako výrazné osobnosti, jež se zapsaly do dějin katolické církve skrze svoji věrnost, jsou zde dnes představeni blahoslavení Noël Pinot (str. 4-5) a František Marto (str. 8-10). Blahoslavený Noël za svoji věrnost Bohu a papeži zaplatil cenu nejvyšší – byl popraven gilotinou. Jeho životní osud představuje právě v dnešní době vynikající vzor, jak lze čelit brutálnímu útlaku ze strany světské moci, která chce zničit vše duchovní. Říkáme-li zde duchovní, míníme vše, co vychází ze života s Trojjediným Bohem a je s Ním úzce spjato, nikoliv po-

Editorial

chybné „duchovní“ směry ezoterického typu apod. I dnes jsme vystavováni podobným tlakům jako blahoslavený Noël – v některých zemích i fyzicky, v našich podmínkách spíše politicky, společensky, psychologicky... Je třeba, abychom byli velmi ostrážiti a nebáli se včas postavit se jakékoliv zlovlí, jež oponuje Bohu a jeho zákonům, rozmělnuje a popírá Ježíšovu učení, jež má pronikat život každého člověka. Kam dříve či později vede ponechání pole působnosti satanovi, ukazuje zkušenost z Francouzské revoluce – a v naší zemi mají mnozí ještě v živé paměti totalitní režimy 20. století. Výroční fatimský rok by nás měl přimět k tomu, abychom opravdu přijali Neposkrvněnou jako svoji celoživotní Průvodkyni a Ochránkyni. Vždyť právě ona nás může bezpečně provést úskalími doby a vyvést nás vítězně z každého boje se satanem: „Nakonec mé Neposkrvněné srdce zvítězí!“

Blahoslavený pasáček František Marto, jeden z fatimských vizionářů, který zemřel v 10 letech, zastupuje ty, kdo trpí pro spásu duší duchovně, a to tak, že vidí hrůzy hříchů a vnímají urážky, jež hříchy způsobují Ježíši. Františkova úcta k Eucharistii a z toho plynoucí činorodá tou-

ha zadostiučinit za všechny hříchy je – slovy biskupa Cosme do Amaral – hodna nejen obdivu, ale i výzvu pro nás všechny. Domnívám se, že je to jedna ze zásadních výzev doby: zadostiučinit za hříchy, zvláště za ty, kterých nikdo nelituje a které Ježíše hluboce urážejí. Dobrou příležitostí k tomu je společná adorace, při níž by nikdy nemělo scházet smírné odprošování za hříchy. Mám ještě v živé paměti, že toto bývalo zvykem, žel, poněkud se tato smírná modlitba vytratila ze života církve... Fatimský rok by tedy měl být také pobídkou – po vzoru vizionáře Františka Marto – ke znovuobnovení eucharistické úcty a ke konání smírných pobožností a modliteb (nejen při adoraci, ale kupříkladu u mariánských sloupů apod.). Předpokládá to život v milosti posvěcující, o něž máme neustále usilovat. Po Svatém roce milosrdenství bychom pak z vděčnosti za přijatá dobrodíní měli ve výročním fatimském roce o to více myslet na zadostiučinění Ježíši za všechny urážky skrze hříchy.

„Blahoslavení Noëli Pinote a Františku Marto, vyproste nám u Boha sílu k neustálému životu v milosti posvěcující, abychom mohli zadostiučinit za hříchy, které zraňují Ježíše. Panno Maria Neposkrvněná, buď nám v tom pevnou oporou a skryj nás pod svůj ochranný plášť před satanovými útoky! Amen.“

Daniel Dehner

Opět nastal čas vrátit se do Ježíšovy školy. Dnešní lekce bude jedna z nejnáročnějších. Pochopíš-li správně, co od tebe Ježíš požaduje, a najdeš-li k tomu odvahu a sílu, může to znamenat zásadní obrat v tvém životě. Otevři své srdce jeho slovům s velkou ochotou a především s důvěrou. Ježíš nikdy nebude od tebe požadovat něco, co je nad tvé síly: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*

Ježíš přichází dnes s překvapujícím požadavkem: *Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!* Není to nadsázka? Copak je to vůbec v lidských silách a možnostech? Odpověď musíš hledat u Ježíše. Zaděvej se nejdříve pozorně do jeho tváře. Je to snad pohled učitele, který na své žáky nekompromisně nakládá maximalistické požadavky? V Ježíšově hlasu i pohledu je přece něco jiného než strohý příkaz. Je to z jeho strany vyslovení úžasné důvěry. Jestliže tě k něčemu vyzývá, oznamuje ti tak, čeho jsi schopen. Dnes slyšíš pozvání k podílu na nejvyšší důstojnosti. Je to nabídka obnovené účasti na onom vznešeném stavu, pro který Bůh stvořil člověka, tedy i tebe.

Ptáš se, jaká je vlastně Otcova dokonalost? Jak ji můžeš poznat? Nejsnáze poznáš Otce podle toho, jak se zachoval k tobě. Jen se rozpomeň, jak ses k němu zachoval ty. I kdyby sis dokázal připomenout všechny své zrady, urážky, nevďěčnost, všechny ty pyšné impertinence, ve kterých sis dokonce liboval, nejsi schopen dostatečně zvážit hloubku svého urážlivého postoje, jaký jsi zaujímal vůči Bohu. Měl bezpočet důvodů k tomu, aby tě po zásluze zavrhl a zapudil. Ale nic takového se nestalo. Ani jedinou chvíli tě nepřestal nekonečně milovat. Dnes dokonce sedíš u nohou jeho Syna, *který nic nedbal na to, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, ponížil se, aby byl poslušný až k smrti*⁽¹⁾. Nic ti nepřipomíná, nic ti nevyčítá, jedná s tebou jako s vlastním dítětem se stejnou samozřejmostí, s jakou ti ráno svítí slunce do oken, nabízí ti svou božskou podobu, své otcovské způsoby, svou nejpůvodnější a nejryzejší božskou formu lásky: chce, abys miloval podobně, jako miluje on.

Ukazuje ti, že všechny ty situace, ve kterých zakoušíš zlobu jiných, kteří ti křivdí, ubližují, olupují a zraňují tě, dáva-

Pravá dokonalost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.

ji ti najevo své pohrdání, působí ti příkoří a bolest, můžeš přijímat jako vzácnou příležitost: můžeš se podívat na vlastní nevďěčné počinání vůči Bohu tak nějak z druhé strany, ze strany příjemce. Naplněn nevolí a rozhořčením z chování druhých můžeš si alespoň v náznaku uvědomit, jak nesmírná musí být Otcova trpělivá láska, když ho ani nejrdrzejší zneužití lidské svobody neodrazuje od jeho nejvelkodušnějšího milování. *On odpouští tvé viny, léčí všechny tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním.*⁽²⁾

Věc se má totiž tak, že ještě dříve, než ses vzepřel Bohu, již ti bylo odpuštěno. Na tvoje zlo a na zlobu všech lidí neodpovídá Otec zlem, nýbrž svou láskou je od věčnosti předchází a jenom čeká, kdy si to uvědomíš a dovolíš mu, aby ti dal dar své odpouštějící slitovnosti.

Chápeš už, jak velkodušná je to možnost a nabídka, abys byl dokonalý jako Otec? Ježíš tě navádí na božskou cestu, která by člověka nikdy nenapadla: místo toho, abys probíral své nepřátele a zvažoval každé jejich slovo a každý jejich čin, můžeš se rozhodnout: „Odpouštím všem a všechno! Ačkoliv se má povaha ještě vzpouzí, jak bych směl nemilovat ty, které můj Otec od věčnosti chová v lásce?“

Ježíš, se kterým nyní rozmlouváš, je zosobněný důkaz Božího odpuštění. Cítíš-li se příliš zraněn, než abys někomu mohl odpustit, předlož mu svou bolest, on ji uzdraví. A takto naplněn vděčnou radostí, usměj se v srdci na všechny, které jsi dosud nerad potkával, i na ty, kteří teprve přijdou a ublíží ti, *protože nevědí, co činí.* Začni usilovat o Otcovu dokonalost každý den tím, že budeš odpouštět předem. Je to snazší, protože ještě nejsi pobouřen a zaslepen. Pro každého, komu předem odpustíš, budeš mít podobně jako Otec připravený dar. Právě v tom je tajemství, jak dobrořečit nepříteli. Buď-li ti tvoje pyšná sebeláska přesto dělat překážky, vzpomeň si, že nejsi sám. Obrať se na Ježíše a on tě naučí vzbuzovat

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 19,1–2.17–18

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávisť v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtěžil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!“

2. čtení – 1 Kor 3,16–23

Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy!

Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“. Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: „Bůh chytá moudré v jejich chytráctví“, a dále: „Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.“

Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

Evangelium – Mt 5,38–48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Oko za oko a zub za zub.« Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi

Dokončení na str. 7

v srdci lásku ke všem, ke kterým ji ještě nepocituješ. Naslouchej mu, jak ti říká: „Hle, člověk, kterého náš Otec miluje tak, jako miluje mne i tebe! Chceš-li, i my ho budeme milovat.“

Veleb, má duše, Hospodina, vše, co je ve mně, veleb jeho jméno. Nejedná s námi podle našich hříchů, vzdaluje od nás naše nepravosti.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Flp 2,6–8; ⁽²⁾ Ž 103,3–4; ⁽³⁾ Ž 103,1.10

Blahoslavený Noël Pinot (1747-1794)

Noël Pinot přišel na svět 19. prosince 1747 v Angers v západní Francii jako šestnácté dítě svých rodičů. Novorozeneček byl pokřtěn hned příštího dne. Ve svém raném dětství měl Noël před očima jako příklad odvahy svého otce a jeho pracovitý, odříkavý život tkalcovského mistra. Otec však zemřel již roku 1756. Zatímco otec předal chlapci radost z dobře vykonané práce, matka ho naučila modlit se. V roce 1753 byl nejstarší Noëlov bratr René vysvěcen na kněze. Staral se se zvláštním zájmem o domov rodiny. Noël se mu svěřil, že by chtěl být také knězem. V roce 1765 vstoupil jako osmnáctiletý do semináře a 22. prosince 1770 byl vysvěcen na kněze. Jaká obrovská radost to byla pro matku, když viděla u stejného oltáře nejmladšího a nejstaršího ze svých 16 dětí!

V následujících 10 letech byl abbé Pinot kaplanem v různých farnostech. V roce 1781 byl jmenován duchovním pro nevléčitelně nemocné v Angers. Mladý kněz je těšil tím, že v přítomnosti nemocných sloužil mši svatou a kázal. Zvláště se staral o posvěcení a záchranu nemocných. Laskavost abbého Pinota byla pro tyto lidi neobyčejnou útěchou. Milovali ho a nehledě na jeho mládí byl pro ně jako otec.

Když se uprázdnila farnost v Louroux-Béconnais, jmenoval biskup z Angers Noëla Pinota zdejším farářem. Do svého úřadu Pinot nastoupil 14. září 1788, na svátek Povýšení svatého Kříže. Farnost měla více než 3000 věřících a skládala se z daleko roztroušených malých osad, které byly mezi sebou po špatných cestách obtížně dostupné. I když měl na pomoc kaplana, musel farář obsáhnout obrovské množství práce. Byl připraven pomáhat svým farníkům ve dne v noci – jak svým kněžským úřadem, tak také přispívat jim materiálně. Vždyť z lásky k chudým rozdával všechno, co měl.

Po vypuknutí revoluce se strhla na nebi francouzské církve hrozivá bouře. Ústavodárné shromáždění chtělo všechny církevní záležitosti upravovat zvláštním předpisem. V roce 1790 bylo vydáno pro klérus civilní ustanovení. Biskupské stolce a farní místa měly být do budouc-

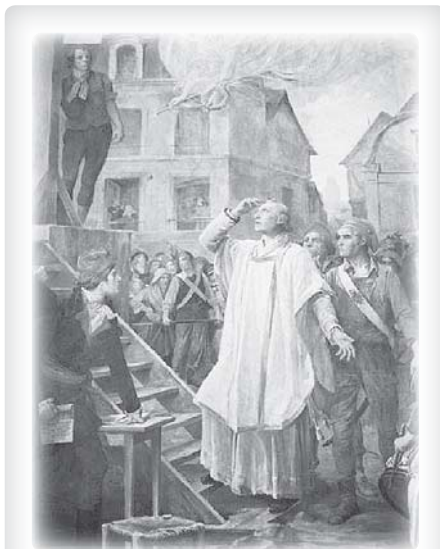
na ustanovovány volbami. Každý departement volil svého biskupa, každý okres svého faráře. Biskup měl svoji volbu jenom oznamovat papeži „jako vrchní hlavě světové církve, v ohledu na jednotu víry a z povinné sounáležitosti“ ...

Dne 27. listopadu 1790 vydali poslanci zákon, že všichni biskupové, faráři, kaplani, vedoucí seminářů a ostatní kle-

Blahoslavený Noël Pinot slouží mši svatou – náboženský život pokračoval jako v prvních dobách křesťanství – v katekombách. Věřící se spolu se svým farářem vydávali do nebezpečí smrti.

rici ve veřejné službě jsou povinni složit přísahu věrnosti na civilní ústavu. Kněží, kteří přísahu odmítli, byli prohlášeni za sesazené. Jestliže přesto vykonávali svůj úřad dále, byli obžalováni. Ačkoliv se papež ještě nevyjádřil, rozhodl se farář z Louroux, že přísahu nesloží. Navštívil své bratry v úřadě v okolí. Když někde

Blahoslavený Noël Pinot vystupuje na popraviště v kněžském roucho

narazil na nerozhodnost, pokoušel se je přesvědčit. „Buďte si jisti, že papež tuto přísahu odsoudí...“ Svého vlastního kaplana však přesvědčit nemohl.

Když starosta z Louroux vzal na vědomí odmítnutí faráře, pozval kaplana, aby vykonal zákonem předepsanou přísahu. Abbé Garanger přišel na výzvu třesa se na celém těle. Jedni sledovali jeho slova s ledovým mlčením, jiní s odmítavým bruchčením. Pinot nechal kaplana prozatím pokračovat v jeho aktivitách.

Brzy potom papež Pius VI. civilní ústavu odsoudil. Aniž by čekal na další vývoj, vystoupil abbé Pinot 27. února 1791 po skončení nedělní mše ještě jednou na kazatelnu. Úmyslně si vybral tento den, protože se v Louroux shromáždili věřící ze sousedních obcí. Aniž by řekl jedině zraňující slovo, vysvětlil v době promyšlené řeči, proč on jako katolický kněz je povinen poslušnosti jenom nástupci Petrovi, hlavě církve Ježíše Krista, a proto odmítl přísahu na civilní ústavu.

Pinotův odvážný příklad byl nakažlivý. Jeho vášnivý protest měl širokou odezvu. Obecní rada sestavila hned zprávu pro revoluční tribunál v Angers a požadovala zatčení „žháře“ a „rušitele obecného klidu“. Následující pátek přišlo komando Národní gardy do vesnice, aby faráře zatklo. Byl spoután a na svém vlastním koni odvezen a odsouzen po dva roky pobývat ve vzdálenosti alespoň 30 kilometrů od své farnosti. Našel nejdříve přístřeší v hospici nevléčitelných, kde byl s radostí přijat. Ale jeho pobyt tam byl trnem v oku přívržencům revoluce.

V průběhu povstání ve Vendée se směl nakonec v roce 1793 Noël Pinot vrátit do své obce Louroux – ve slavném průvodu. Tenkrát obsadila armáda venkovánů Saumur a Poitiers a držela revoluční armádu nějakou dobu v šachu. Ve svém úřadě setrvalo více revoluci oddaných kněží, ale žádný se nemohl udržet. Víra stádce měla skálopevnou nepoddajnost. Jaká radost to byla pro srdce pastýře, po tolika ranách osudu!

Bohužel to bylo jenom krátké oteplení mezi dvěma bouřemi. V červnu 1793 začal znovu čas pronásledování. Národní konvent vyslal na západ „zástupce li-

du“, jejichž moc byla neomezená a jejichž hrůzovláda v provincii zuřila často ještě strašněji než v Paříži. Hon na vzdorující duchovní se znovu otevřel. Noël Pinot se musel přestrojit a žít jako vyhnanec. Mohl jako mnozí jiní prchnout do zahraničí, ale zůstal raději u těch, které mu Bůh svěřil. Velká většina jeho farníků mu byla sice věrně oddána, ale věděl velmi dobře, že mu hrozí možná zrada.

Protože farnost se svými vřesovišti a lesy byla velmi rozsáhlá, mohl se abbé Pinot dobře skrývat v odlehlých zemědělských dvorech. Věřící s láskou dávali pozor a starali se o jeho úkryty, které musel často měnit, protože Národní garda dostala zprávu o jeho přítomnosti a stále znova prováděla domovní prohlídky. Celé dny se zdržoval ve stodolách a stájích a trávil čas spánkem, modlitbou, čtením a psaním. Jakmile se setmělo, vycházel ven a přinášel nemocným Nejsvětější svátost. Křtil novorozence, vyučoval děti, setkával se s věřícími, zpovídal je a utěšoval. Okolo půlnoci konal přípravy na mši svatou. Věřící, kteří se spolu se svým farářem vydávali v nebezpečí smrti, se tak mohli účastnit na oběti mše svaté a přijímat Nejsvětější svátost. Náboženský život tedy pokračoval, podobně jako kdysi v katakombách.

Abbé Pinot udržoval křesťanský život katechezí, modlitbou a svátostmi a vyzvedal přitom zvláště nutnost společné modlitby v rodině. Jeho varování jsou aktuální tehdy, jakož i dnes: „Křesťanská rodina je prvním krbem výchovy k modlitbě. Zvláště se doporučuje každodenní rodinná modlitba, protože je prvním svědečtím modlitby církve. Katecheze, modlitební skupiny, »duchovní vedení« jsou školou a pomocí pro modlitbu.“ (*Kompendium Katechismu katolické církve*, 565)

Rok 1794 začal krví a slzami. Veškerý křesťanský kult byl zakázán, dokonce i u schizmatické „národní církve“. Na hlavy duchovních byly vypsány vysoké odměny. Noël Pinot už ani neměl místo, kam by se uchýlil k odpočinku. Jeho veškerý majetek, trocha prádla a to nejnutenější ke sloužení mše svaté, se vešlo do malého pytlíku.

Sít okolo vyhnance se stále více stahovala. Návrh, aby se odebral na daleké, klidné místo, odmítl. Připravoval se denně na smrt a utěšoval se tím, že ho jeho far-

nici nikdy nezradí. Obětovali by všechno, i vlastní život, aby zachránili svého kněze. Byli stále obtěžováni národními gardisty při hledání jeho úkrytu, jejich domy byly rabovány a pustošeny.

Pak uhodila „vláda teroru“. Dne 8. února se abbé Pinot zdržoval ve vesnici Milandrerie u madame Peltier-Tallandierové. Když se byl večer na zahradě nadýchat vzduchu, navzdory tmě ho poznal jeden dělník, kterého dříve velkodušně podporoval, jmenoval se Niquet. Ten hned odběhl, aby Pinota udal. Národní garda se vydala na cestu. Kolem 23. hodiny byl dům obklíčen. Uvnitř to nikdo netušil. Všechno už bylo připraveno na mši, když začaly padat rány na dveře.

Bylo ještě sotva trochu času ukrýt kněze do truhly a odklidit bohoslužebné náčiní, pak madame Peltierová otevřela dveře. Protože statečná vdova vytrvale mlčela, byl dům prohledán... Za strašných nadávek a bití se nechal Noël Pinot bez odporu zatknout. Jeho kněžský ornát byl zabaven. Byl dopraven do Angers.

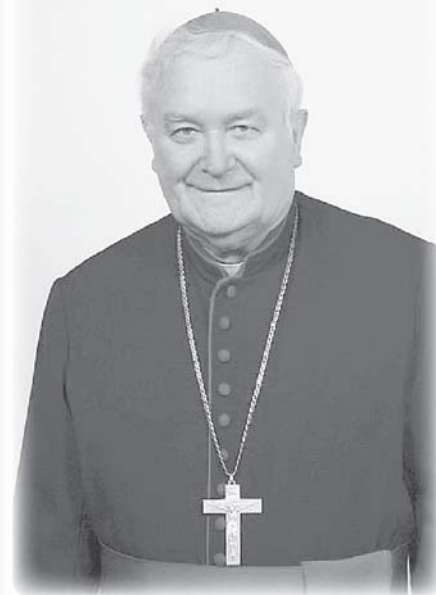
Po deseti dnech vazby o vodě a chlebu byl abbé Pinot postaven před revoluční soud, kterému předsedal odpadlý kněz. Po přečtení obvinění při pohledu na rozprostřený ornát navrhl odsouzenému: „Nechceš jít pod gilotinu ve svém kněžském oděvu?“ – „Ano,“ odpověděl bez váhání tento svědek víry, „to by bylo pro mne velkým zadostiučiněním.“ – „Nuž tedy,“ odpověděl soudce, „budeš oblečen a v tomto oděvu půjdeš na smrt.“

Poprava byla vykonána tentýž den. „Mučedník se modlil v hluboké zbožnosti,“ uvedl abbé Gruget, papeži věrný očitý svědek. „Jeho obličej byl klidný, z jeho čela zářila radost vyvolených...“

Noël Pinot stál v ten pátek ve tři hodiny (v hodinu smrti Ježíše Krista) na popravišti. Vydali mu jeho ornát. Se čtyřcípou hvězdou na hrudi předstoupil před kata. Abbé Gruget mu z dálky udělal rozhrěšení. Nastalo víření bubnů... Gilotina zasvištěla dolů... Oběť byla dokonána: Duše dobrého pastýře předstoupila před oltář Boží!

Tak zemřel abbé Noël Pinot, farář z Louroux-Béconnais, 21. února 1794 ve věku 46 let. Dne 31. října 1926 ho papež Pius XI. prohlásil za blahoslaveného.

Z VISION 2000 - 5/2015 přeložil -mp-

PAPEŽ PŘIJAL REZIGNACI BISKUPA JOSEFA HRDLIČKY

Svatý otec František přijal rezignaci Mons. Josefa Hrdličky, který se zřekl úřadu pomocného biskupa olomoucké diecéze z důvodu dosažení kanonického věku (75 let).

Jako světící biskup slouží Mons. Hrdlička v olomoucké arcidiecézi od roku 1990: jmenován byl 17. března a biskupské svěcení přijal 7. dubna, za biskupské heslo si zvolil citát z Janova evangelia *Vos dixi amicos* (Nazval jsem vás přáteli).

Kněžské svěcení přijal roku 1972, působil v duchovní správě farností Moravská Ostrava, Hoštejn, Hynčice, Maletín a Mírov, byl správcem farností Liptaň, Pitárné, Třemešná a Vysoká. Josef Hrdlička je znám také jako autor duchovní literatury, překladatel poezie a autor řady písní v Kancionálu.

Žádost o jmenování nového pomocného biskupa podle svých slov už arcibiskup Jan Graubner do Vatikánu odeslal. „Počítám s tím, že vyřízení bude nějaký čas trvat. Tento čas je dobrou příležitostí k modlitbě. Prosím vás tedy o modlitbu za šťastnou volbu nového biskupa,“ píše olomoucký arcibiskup v posledním čísle diecézního oběžníku a dodává: „Doufáme, že i po uvolnění z úřadu otec biskup Hrdlička zůstane mezi námi a bude navštěvovat farnosti. Proto mu přejeme ještě hodně sil a zdraví.“

Podle www.radiovaticana.cz

Výchova k modlitbě (4)

IV.

DVA ROZMĚRY MODLITBY

Základním rozměrem křesťanské modlitby je soustředění se na Nejsvětější Trojici. To se děje prostřednictvím Ježíše Krista. Křesťanská modlitba směřuje k Otci skrze Ježíše Krista a s Kristem v jednotě Ducha Svatého. Křesťanská modlitba je tedy kristocentrická a Kristem formovaná.

1. Dva rozměry Kristovy modlitby

Kristus se hodně modlí a své učedníky učí modlit se. V jeho modlitbě nacházíme dva rozměry: modlitbu společnou a osobní.

1.1 Společná modlitba Krista

Kristus se modlí ve společenství Svaté rodiny. Modlitba před jídlem a četba Písma byly něčím obvyklým a všedním. Lidé se modlili zejména o sabatu, o různých slavnostech, ale především byla v modlitbě slavena pascha. Ježíš před svým utrpením společně s učedníky slaví poslední večeři (paschu) s jejím charakterem nové paschy. Během jeho veřejné činnosti bylo možné spatřit ho o sabatu v synagoze při společné modlitbě: četba Písma, výklad, zpěv žalmů. Od dvanáctého roku svého života se modlil v jeruzalémském chrámě. S apoštoly do něho putuje často, a téměř na všechny svátky. V odvolání na tyto jeho poutě do svatyně vyvoleného národa by se asi dalo nalézt opodstatnění poutní zbožnosti. Jak si můžete všimnout, této společné Kristovy modlitby je hodně.

1.2. Kristova osobní modlitba

Ustavičně a od věčnosti je sjednocen se svým Otcem. Ve svém lidství je sjednocen s božstvím v jediné osobě Slova. Tak člověka uschopňuje ke sjednocení s Bohem a vede ho k tomu. Čtyřicet dní před započatím veřejné činnosti tráví na poušti, hovoří s Otcem a tak se připravuje k hlásání evangelia o Božím království. Během působení ho lze často vidět o samotě. V kontextu prvního rozmnožení chleba se objevuje tento sled událostí: Když se apoštolové vrátili poté, kdy hlásali evangelium, vzal je Kristus stranou,

ale zástupy je brzo našly. Po dlouhém vyučování nasycuje zástupy zázračně rozmnoženým chlebem, a když ho chtějí provolat za krále, opouští je a vydává se do samoty, aby se modlil. Když se vrací do Kafarna, ohlašuje ustanovení eucharistie... (Lk 9,10-21; Mk 6,30-44; J 6,14nn) K těmto četným chvílím modlitby o samotě je třeba připočítat modlitbu v Getsemanské zahradě a v samotě kříže.

2. Dva rozměry modlitby prvotní církve

Také apoštolové v modlitbě Krista plně následují. Proto je prvotní církev v Jeruzalémě představována jako společenství shromážděné při modlitbě a modlící se.

2.1 Společná modlitba

Duch Svatý sestupuje na apoštoly shromážděné s Marií při modlitbě. Pod jeho vlivem se rozpoznávají jako Kristovo společenství. Chodí na modlitby do chrámu. (Sk 3,1-10) Skutky apoštolů zdůrazňují, že učedníci se společně shromažďují ke zpěvu žalmů a písní a k lámání chleba. Když začaly narůstat povinnosti v jeruzalémské obci, začali zanedbávat modlitbu. Tehdy službu obci svěřili vybraným jáhnům a ponechali si modlitbu a hlásání slova. (Sk 6,4) Od samého počátku se začíná utvářet modlitba svátostí: nejprve křtu, eucharistie, potom biřmování, pomazání nemocných a ostatní.

2.2 Osobní modlitba

V prvotní církvi se zdá být neviditelná. Veškerý důraz je totiž kladen na vznikající společenství Kristovy církve. Při pozornějším pohledu na apoštoly lze nalézt i jejich osobní modlitbu. Je to vidět zejména u sv. Petra a sv. Pavla. Když Petr bydlel v Joppe u koželuha, modlil se na střeše jeho domu. Tato modlitba mu odhaluje, že jsou do křesťanského společenství povoláni i pohané. (Sk 10,9-16 a 11,1-18) Jak plodná byla pro vznikající církev jeho osobní modlitba! Podobně je prezentována osobní modlitba sv. Pavla. Ještě jako Šavel po svém osobním setkání s Kristem u Damašku tráví několik dní o samotě na modlitbě a očekává další Kristův tah. Je to jeho příprava k při-

jetí křtu. A téměř bezprostředně po obrácení se vydá na arabskou poušť, tráví tam čtyři roky a připravuje se, aby splnil poslání apoštola národů. (Sk 9; Gal 1,17)

V počátcích církve je viditelnější rozvoj liturgické modlitby. Projevuje se v udílení svátosti křtu, ve vysluhování eucharistie, ve veřejném pokání za hříchy a postupně v ostatních svátostech. (...)

3. Rozkvět osobní modlitby

Téměř od samého počátku si můžeme všimnout rozvoje osobní modlitby. Někteří věřící v sobě nacházejí potřebu plnějšího spojení s Bohem. Zároveň lze zpozorovat oslabení prvotního ducha, neshody. Ti, kteří hledají svou totožnost s Kristem a jsou jím vedeni, odcházejí na poušť; nechávají za sebou svět, lidské spory a začínají praktikovat tvrdou askezi a modlitbu. Tak se v církvi objevují různé cesty, směry a vzory modlitby: poustevníci, anachoreti, otcové pouště. Jejich modlitba má kontemplativní, a také prorocký charakter. Kromě modlitby a skrze ni vydávají svědectví živému Bohu podle vzoru proroka Eliáše, patrona všech mnichů.

Zanechali po sobě bohaté zkušenosti získané v osobní modlitbě. Můžeme je najít v *Knize starců*, v odkazu mnoha svatých. Pro příklad se můžeme podívat na modlitbu některých z nich: sv. Augustina, sv. Terezie od Ježíše, sv. Ignáce z Loyoly, sv. Františka Saleského. Spojuje je hluboký svazek s Kristem, hluboká promodlenost, odkazy na osobní zkušenosti s Bohem v jejich dílech. Sv. Augustin a sv. Terezie píšou a přitom hovoří s Bohem. *Význání, Soliloquia, Život sv. Terezie* a další díla jsou jednou velkou modlitbou. Nádherné svědectví modlitby a její proměňující síly!

Tento rozvoj modlitebního života se děje v církvi, jako plod života církve a pod autoritou církve. Církev totiž nepřetržitě hlásá evangelium tím, že staví před oči Ježíše Krista. Církev je i nadále modlícím se společenstvím, které věřící vede k modlitbě. Církev poukazuje na světce, zdůrazňuje jejich modlitbu jako hlavní pramen jejich obětavé lásky. Je třeba dodat, že církev bdí nad náležitým rozvojem života modlitby. Zejména pečuje o kontemplativní modlitbu a o ty, kdo ji provo-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

zují. Kontemplující potřebuje toto vedení církve, aby nezbloudil. Kontemplující bez vedení je totiž nebezpečný. Ve svém hlubokém pronikání do Božích tajemství totiž vychází mimo oblast plně pochopitelnou přirozenému rozumovému světlu. Potřebuje silné světlo víry, předávané a střežené církví. Je záhodno si uvědomit, že všechny velké hereze vznikly mezi mnichy: Arius byl mnich, Eutiches byl mnich, Makedonius byl mnich, Pelagius byl mnich, Luther byl řeholník.

Modlitba a kontempace nejsou dary jen pro toho, kdo se modlí. Jsou dobrem pro celou církev. Osobní modlitba a její rozvoj jsou dobrem celé církve. Sv. Tomáš Akvinský říkal, že zkušenost Boha nabytá v kontemplaci je třeba předávat ostatním. Proto za nejdokonalejší způsob života považoval život kontemplativně-činný. V jeho duchu žila a působila sv. Terezie od Ježíše. Celý svůj život i život Karmelu, tj. askezi, věrnost svému povolání, modlitbu a kontemplaci, přinesla jako dar pro službu církve. Sv. Ignác z Loyoly v témže duchu vyžadoval od svých žáků, aby byli kontemplativní v činnosti. Tak prostřednictvím osobní modlitby roste dobro celé církve a ta se stává plněji modlicím se společenstvím.

4. Vzájemné spojení liturgické a osobní modlitby

Tajemství modlitby je jediné a vyjadřuje se jednou ve společné chvále Boha, podruhé v osobní modlitbě. Obě tyto formy modlitby, liturgická a osobní, se musí nacházet v každé autentické modlitbě. Obě formy modlitby také odpovídají požadavkům církve, která obnovuje a rozvíjí liturgickou modlitbu, zavazuje k účasti na ní a zároveň hovoří o osobní modlitbě, a dokonce požaduje, aby během liturgické modlitby byly zaváděny chvíle mlčení, určené k osobnímu rozjímání a promodlení vyslechnutého obsahu. Církev ze stáleté zkušenosti ví, že liturgická modlitba bez osobní se rychle může stát formalismem či automatickým započtením mše svaté, svátostného života. Naproti tomu osobní modlitba bez liturgické obyčejně rychle přechází k náboženské intimitě a neplodnosti; vytratí se totiž konkrétní obsah. Svátý Jan Pavel II. ve svých rozhovorech s Frossardem (*Nebojte se*) dokonale ukazuje toto nezbytné spojení li-

s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítele.« Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet

svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

turgické modlitby s osobní. Předává své vlastní zkušenosti. Osobní modlitba radí sloužit mši svatou. Pak je to opravdu slavení Nejsvětější oběti - ve spojení s Kristem a Božím lidem. Po svatém přijímání naproti tomu radí k delšímu díkyčinění, aby se prostřednictvím modlitby přistoupilo k všedním povinnostem.

V současnosti se v té věci objevuje mnoho nepatřičností. Někteří kladou důraz na liturgickou modlitbu a zanedbávají nebo zkracují na minimum i ony církví doporučené chvíle mlčení. Velká část věřících se ani neumí modlit v tichu a samotě. Osobní modlitbu, resp. rozjímání zanedbávají i osoby duchovní a řeholní. Rovněž si lze všimnout určitého sklonu ke společným i osobním východním meditacím a k různým formám protestantské modlitby. Část lidí však prostřednictvím těchto modlitebních forem nachází modlitbu církve a vrací se k ní.

Malá část věřících vyjadřuje odpor k liturgické, vždy hlasité modlitbě, která nedává čas zastavit se. Stýská se jim po tzv. tiché mši svaté - aspoň občas, po díkyčinění po svatém přijímání, které by probíhalo mlčky, po adoraci Nejsvětější svátosti, vystavené bez zpěvů a hovoru.

Není pochyb, že oba rozměry modlitby se musí vzájemně pronikat, doplňovat a obohacovat. Člověk potřebuje oba rozměry modlitby. Je totiž bytostí společenskou - potřebuje tedy společnou modlitbu; liturgická modlitba dokonale plní tuto roli. Člověk je bytostí individuální - potřebuje také osobní modlitbu a osobní kontakt s Bohem.

Vzorový postup

Z uvedeného obsahu lze vyvodit vzorové pokyny:

1) Osobní modlitba se sytí liturgickou a v ní se prodlužuje.

2) Liturgická modlitba se naproti tomu prodlužuje v domácím zátíší, v úžasu nad krásou přírody, v utrpení a úzkosti.

3) Aby se modlitba mohla stát plodnou a proměňovat člověka, musí vstoupit do celku všedního života. Stane se neplodnou, nedodá sílu k ustavičné přeměně sebe sama, pokud zůstane pouze zbožnou praktikou: ráno, večer, mše... bez spojení s životem. Nepřispěje příliš k přeměně člověka, zůstane-li pouze liturgií, slovy.

4) Modlitba se musí rozvíjet. Živým kontaktem s Božím slovem roste víra. Díky přátelskému přebývání s Bohem v lásce roste láska.

5) Každá modlitba, liturgická i osobní, uvádí do zkušenosti Boha a ke stavu modlitby. Stav modlitby (osobní modlitba) vede k úkonům modlitby, k modlitbě společné nebo individuální.

(Pokračování)

Z Jerzy Gogola (ed.): *Řeholní formace. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2002*
(Redakčně upraveno)

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY - UVEŘEJŇOVÁNÍ VE SVĚTLE

Celosvětová síť modlitby s papežem nabyta od roku 2017 určité změny. Od ledna letošního roku dochází ke změně v Apoštolátu modlitby: Jeden z úmyslů je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost již nadále nebudeme ve Světle otiskovat úmysly Apoštolátu modlitby. Z technických důvodů není v silách redakce zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

Redakce Světla

František z Fatimy - eucharistická duše

V této době, kdy se církev připravuje na stoleté jubileum zjevení Panny Marie v roce 1917, je vhodné si všimnout velké zbožnosti malých pasáčků z Fatimy, zvláště Františka Marta - Hyacintina bratra a Lucii na bratrance.

Když si připomeneme paměti sestry Lucie, jsme dojatai intenzivní a hlubokou prorockou a eucharistickou zbožností tohoto malého chlapce, který v roce 1916 při prvním zjevení anděla měl sotva osm let. Jeho příkladná zbožnost není bezvýznamná pro povědomí církve a eucharistickou výchovu dnešní mládeže, která je svatosti života tímto způsobem vzdálena.

* * *

Zjevení lásky, která není milována

Od apoštola Jana až ke svaté Markétě Marii Alacoque a svaté Faustyně není žádného světce, který by nebyl dotčen láskou, již dlužíme tomu, který dal za nás svůj život. Tento požadavek našel nezapomenutelnou ozvěnu v osobě svatého ochránce dětí, Františka z Assisi, který jakoby v neutěšitelném vzlyku zvolal: „Láska není milována!“

František Marto, který věděl o Eucharistii jenom to, co ho naučila Lucie, a který ještě nepřistoupil k prvnímu svatému přijímání, nevěděl, co to znamená. Ale nebeským zjevením těmto třem dětem, zjevením anděla a potom Panny Marie pochopil náhle všechno.

Začalo to první výzvou anděla míru na jaře 1916: „Modlete se takto: Můj Bože ... miluji Tě, prosím za odpuštění pro ty, kteří Tě nemilují. - Srdce Ježíšovo a Mariino slyší vaše vroucné prosby.“ Když se jim anděl Portugalska zjevil v létě, doporučil jim: „Přinášejte oběť jako akt zadostiučinění za hříchy, kterými je Pán zraňován.“

Na podzim se vrátil anděl po závěrečném, slavnostním zjevení se svátostnými způsoby v ruce, poklekl a učil je onu velkou eucharistickou modlitbu z Fatimy: „Nejsvětější Trojice, v nejhlubší úctě se Ti klaním a obětují Ti drahé Tělo a Krev, duši a božství Ježíše Krista ... jako zadostiučinění za všechny potupy, svatokráde-

že a lhostejnosti, kterými jsi urážen.“ Pak jim podal svaté přijímání a prosil je vroucně: „Přijímejte Tělo Ježíše Krista, které lidé tak strašně urážejí! Smiřujte, smiřujte své hříchy a utěšujte svého Boha!“ Toto je ozvěna nářku z Pisma svatého: „Doufal jsem v soucit, ale marně, v utěšitele, a nenašel jsem je.“ (Ž 69,21)

Tady se setkáváme s tématem mystického utrpení, které zjevilo Srdce Ježíšovo svaté Markétě Marii. Při kázání útěchy probudilo v tomto dítěti nenasytitelnou touhu utěšovat Pána. Tato žádost se prohlubovala nejméně ve třech dalších stupních: Při prvním a druhém zjevení Naší Milé Paní 13. května a 13. června 1917, kdy pasáčci na konci jejího zjevení ve světě, které vyzařovalo z rukou svaté Panny, uviděli Krista v jeho velkém smutku nad hříchy lidí. A konečně při posledním zjevení 13. října, kdy svatá Panna prosila lidstvo, aby už nehřešilo.

Tenkrát se ukázala Panna Maria také jako zarmoucená a hluboce smutná, což velmi zasáhlo dobré Františkovu srdce.

Bl. František Marto

A od toho okamžiku se všechno změnilo v jeho osobní odpovědi a v jeho celkovém osobním postoji k tomu, co považoval za rozhodující: Odpovídat nemilované Lásce co největším zadostiučiněním, utěchou a smířením, které se staly základními slovy jeho charismatu.

Podle moudrého vedení božské Prozřetelnosti mělo každé z těchto tří dětí svoje vlastní dary. František byl nejsilněji zaměřen na Eucharistii a byl jistě svým přirozeným založením a svojí nadpřirozenou citlivostí k utrpení Pána nejmystičtějším ze všech. Utrpení Pána ho dojívalo nejvíce, ještě dříve než trpěl za hříchy a za „Svatého otce“, jehož výrazné utrpení viděl v jednom zjevení⁽¹⁾.

Ve svém čtvrtém pojednání, které mluví o Františkových charakterových rysech, říká jeho sestřenice neustále, jak velmi bylo Františkovo citlivé srdce dojata od prvního až do šestého zjevení bolesti a smutkem Krista a jeho Matky a jak velmi se snažil svou dobrou vůlí tomuto utrpení zabránit už tady na zemi, aby to pak v nebi dovršil: Porozuměl, co je v lidském určení rozhodující: připravenost k utrpení a tak usmiřovat utrpení Kristovo, těšit ho a stát se spoluvykupitelem - jak říkala Marta Robinová - s ohledem na spásu všech. To byl program krátkého, ale intenzivního života malého pastýře. Opakoval bez ustání: „Viděl jsem našeho Pána ve světle, které vyzařovala Naše Milá Paní do mé hrudi. Ale on byl tak smutný, kvůli tolika hříchům, které ho zraňovaly! Kdybychom je, ta Srdce Ježíše a Marie, mohli obětovaným utrpením utěšit, byli bychom šťastní! Já bych vytrpěl všechno, co ona chtěla. Chci přijít do nebe, abych Ježíše potěšil.“

Říkal také: „Myslím na Boha, který je tak smutný kvůli mnoha hříchům! Ach, kéž bych mu mohl udělat radost! Chci nejprve potěšit našeho Pána a potom obrátit hříšníky.“ Pro něho splývaly obě tyto věci v jedno: „Chci obrátit hříšníky, aby Ježíše nezraňovali a aby už nebyl smutný.“ Jeho nemoc byla pro něho neočekávanou příležitostí, aby ještě více trpěl, aby utěšil Ježíše a Marii, jejichž utrpení poznal, zvláště svaté Pan-

ny na konci jejího posledního zjevení: „Nesmíme už Boha urážet. Náš Pán byl už tolik urážen!“

Františkova stravující vášeň ve službě Kristu a duším

I když byl hluboce dotčen zjevením pekla a nutností trpět za hříšníky a za papeže a pěstovat úctu k Panně Marii, tím nejdůležitějším bylo pro něho uctívat Trojjediného Boha. Aniž by o tom věděl, uskutečňoval tak heslo svaté Jany z Orléansu: „Jako první věc musíme sloužit Bohu.“ František byl duší zaměřenou v první řadě na Krista. Bylo jeho největším přáním přijít do nebe a byl vyslyšen tím, že byl povolán do nebe jako první. Používal všech možných duchovních a lidských prostředků, aby miloval svého Pána, a toužil po tom, vidět ho ve zjeveních v září, která vycháze-la z rukou Paní světla. Chtěl upokojit svého Ježíše, setřít jeho „slzy“ a vidět ho zase, jak se usmívá.

Jak to chtěl provést? Tím, že doslovně chtěl následovat doporučení svaté Panny, která mu předávala Lucie. Protože kořenem smutku Kristova je to zlo, kterého se dopouštějí hříšníci, musí především a za každou cenu odstranit všechno zlo! Bojoval, aby zvítězil nad svými chybami, a zpovídal se do posledního dne. Aby toho dosáhl, odděloval se od lidí, chránil se pochybného jednání, karnevalu, a dokonce i dětského tance. Radil také Lucii, aby se toho neúčastnila. Vypěstoval si silně vyvinutý smysl pro hřích a často říkal: „Nedělejte to nebo ono, je to hřích!“ Myslel na strašlivou vizi pekla, která Hyacintě naháněla strach a hrůzu, že by obětovala svůj život, aby zachránila ohrožené duše před peklem: „Tolik duší přichází do pekla!“ naříkala...

Pak se musí zlo usmiřovat. Jak? Tím, že se dále koná dobro a opak zla, totiž dobro podle vůle Boží, které je vyjádřeno v Desateru přikázání. Od té doby se snažil František konat své povinnosti jako dítě v rodině a jako malý křesťan. Byl stále milý, mírný, klidný a miloval přírodu. Rostl ve svatosti tím, že odmítal hněv, doma poslouchal, ke kamarádům byl velkorysý a snažil se posloužit lidem starým nebo lidem v nouzi... Mohli ho poprosit o cokoli, přijal všechno. Když byl nemocný, přicházeli jeho přátelé rádi na návštěvy, protože cítili, že jeho pokoj byl jako kaple. Cítili

Hyacinta, Lucie a František (13. září 1917)

se tam dobře, protože od něho vycházelo skutečně něco jako nebeská vůně.

Smiřovat znamená také obětovat se a být připraven po boku Kristově trpět. Měli na mysli slova anděla a potom Paní: „Přineste všechno, co můžete, jako oběť smíření za hříchy, kterými je on urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Přijměte především odevzdaně utrpení, které na vás Pán sešle, a snažte se s trpělivostí.“ František vzal na sebe svůj díl – a nemalý – odříkání a skoro nepřetržitý život pokání, oč více věděl, že nebude dlouho žít. Bral na sebe zkoušky, které Bůh sesílal: Duševní zkoušky (jako pohoršení: nevíru příslušníků rodiny, kritiku a pohrdání obyvatel vesnice, obtěžování poutníky a zvědavci, výhrůžky – dokonce výhrůžky smrti od autorit), duchovní zkoušky (pochybnosti, pokušení, obavy, opakované náročné výslechy kněžími atd.). Jemu chtěl

obětovat František svá osobní utrpení, jako starosti kvůli utrpení Lucie, svá neuvěřitelná tělesná strádání, podobná utrpením poustních otců (v jídle, pití, spánku, volném čase, k tomu šlehání nohou kopřivami, nošení hrubých provazů okolo pasu atd.). Žíznil po obětech z lásky k Ježíši a ke svým bližním natolik, že jenom Nejvyšší ho mohl mírnit, jak to řekla Panna Maria při svém zjevení v září: „Bůh je s vašimi oběťmi spokojen, ale nechce, abyste spali s provazy. Noste je jenom ve dne.“⁽²⁾

Utrpení nemělo být nápadné, pro něho bylo důležité jenom to, „aby Bůh byl spokojen“. Jemu s jeho oběma spolutrpitečkami se podařilo zmenšit smutek Boha a připravit mu radost.

Smiření a útěchu mohl působit také mimořádný život modlitby, k němuž patřila v první řadě účast na bohoslužbách ve farnosti, i když obě mladší příbuzné nebyly dostatečně staré, aby mohly přijímat. Už brzy se stále modlili všechny ty modlitby, které je naučil anděl a Naše Milá Paní, spojovali je se svými oběťmi. K nim patřilo to, co jim Maria řekla v červenci: „Modlete se, modlete se mnoho a přinášejte oběti za hříšníky, vždyť mnoho duší přichází do pekla, protože nikdo se za ně nemodlí a neobětuje... Když přinášíte oběť, říkejte: »Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a ke smíření za všechny ty hříchy...«“ Ale nejkrásnější z těchto modliteb je vždycky velká modlitba klanění anděla Eucharistie, zaměřená k oběti Syna Otce v Duchu Svatém, obsahuje v sobě všechno, co může Boha potěšit a usmířit zlo. František se stal svým způsobem

Bazilika ve Fatimě

►
mistrem v klanění a v modlitbě smíření, jak to dokázal 13. května: „Nejsvětější Trojice, klaním se ti! Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti!“ Přitom často odcházel do přírody, mluvil s Bohem, klaněl se mu a myslel všechno opravdově. Ale přesto dával přednost klanění ve vesnickém kostele a chodil tam i během smrtelné nemoci, která ho postihla, až na pokraj svých sil. Neboť „František myslel stále na eucharistického Ježíše a navštěvoval ho, kdykoliv mohl.“ (biskup Cosme do Amaral) Chtěl dělat společnost „skrytému Ježíši“ – jak říkal. Když už nemohl stát na nohou, a proto ani chodit do kostela, prosil Lucii, aby tam šla místo něho, a svěřil jí své modlitební prosby. K tomu přispívala ještě jeho věrnost růženci, který se od té doby správně modlil, takže na svém loži, když už nemohl nic jiného dělat, se každý den pomodlil několik růženců. Když tak den za dnem nashromáždil množství obětí a modliteb, těšil se, že Ježíš bude „šťasten“ a že k tomu mohl přispět, aby ho potěšil tím, že se obětoval za duše.

V předvečer své smrti, ve čtvrtek 3. dubna, prožil nesmírnou radost, když mohl z rukou kněze přijmout poprvé svaté přijímání. S tímto nevšlybným štěstím odešel příštího dne do věčné blaženosti, aby mohl Ježíše utěšovat tvář v tvář.

Důkazem, že Pán byl spokojen, bylo, že jeho modlitby a pokání byly provázány mnoha milostmi všeho druhu, jak vyprávěla Lucie, jeho hlavní svědkyně. Tak začalo hned po jeho časné smrti (4. dubna 1919) uctívání této vynikající zbožné duše zástupem lidí, dříve, než potom dosáhla jeho sestra Hyacinta stejné úcty. Toto množství lidí tedy v něm vidělo nepochybnitelného posla, a dokonce proroka eucharistické lásky. A ve šlápějích Neposkvrněného Srdce Panny Marie bylo jeho dětské srdce zářivou cestou k Srdci Ježíšovu, které je dnes uráženo více, než kdykoliv předtím, jak řekl biskup Cosme do Amaral ve svém kázání 13. května 1982 ke statisícům poutníků: „Nestačí obdivovat Františkovu lásku k Eucharistii. Ona je výzvou pro nás všechny.“

Jak jsem se pokusil ukázat ve své knize „Les bergers de l'aurore“ (Pasáčci ranní záře), září postava blahoslaveného Františka kvůli jeho mimořádné dostupnosti jako prvotřídní vzor plodnosti, který není jenom vzorem svatosti dospělým křesťanům, ale v první řadě mnoha dětem, mládeži dneška, trpící neznalostí Boha, nudou prostředností, mládeži, která je lákána všemi možnými pokušeními, velice ranými zkušenostmi se zlem je zraňována a upadá do znepokojující existenční prázdnoty bez ideálů.

*Z Maria heute 7-8/2014 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámka:

- ⁽¹⁾ Jedná se zvláště o Jana Pavla II., papeže, který musel nejvíce bojovat s „bezbožníky“ ateistického marxismu.
- ⁽²⁾ Když ve své hodině smrti Lucie předávala nenápadně svůj provaz, byly na něm vidět skvrny krve.

Křesťanská naděje – Přílba naděje – dokončení katecheze Svatého otce Františka ze str. 2

křehkost, a ptáme se: „Opravdu bude po smrti život? Budu moci ještě jednou vidět a obejmout ty, které jsem miloval?“ Před pár dny mi při audienci položila jedna paní otázku, kterou vyjádřila tuto pochybnost: „Setkám se s našimi?“ Také v nynější době máme zapotřebí vrátit se ke kořenům a základům svojí víry, abychom si uvědomili, co pro nás učinil Bůh v Ježíši Kristu a čím je naše smrt. Všichni máme trochu strach z této nejistoty smrti. Vybavuje se mi v paměti jeden starší, dobrý člověk, který říkával: „Nemám strach ze smrti, ale trochu se bojím, že uvidím, jak přichází.“ Z toho měl strach.

Pavel vzhledem k obavám a rozpakům vyskytujícím se v této obci vybízí, aby se všichni, zvláště ve zkouškách a těžkostech svého života, jakoby oděli „přílbu naděje ve spásu“. Taková je křesťanská naděje. Když se mluví o naději, můžeme být nakloněni rozumět jí podle běžného chápání, tedy jako vztahu k něčemu krásnému, co si přejeme, ale co se může uskutečnit či nikoli. Mít naději znamená toužit po tomto uskutečnění. Říká se například: „Doufám, že zítra bude hezké počasí!“ Víme

však, že na druhý den se počasí může pokazit. Křesťanská naděje není taková. Křesťanská naděje je očekávání něčeho, co již bylo uskutečněno; tedy jako dveře, které tam jsou, a já doufám, že k nim dojdou. Co mám dělat? Kráčet k těmto dveřím! Jsem si jist, že ke dveřím dojdou. Taková je křesťanská naděje, totiž mít jistotu, že jsem na cestě k něčemu, co existuje, a nikoli k něčemu, o čem si přeji, aby existovalo. Toto je křesťanská naděje, totiž očekávání toho, co již bylo uskutečněno a jistě se pro každého z nás uskuteční. Také naše vzkříšení – i našich drahých zesnulých – proto není něčím, co může nebo nemusí nastat, nýbrž jistou skutečností, zakořeněnou v události Kristova vzkříšení. Doufat tudíž znamená naučit se žít v očekávání. Naučit se žít v očekávání a najít život. Když si žena povšimne, že je těhotná, učí se den po dni žít v očekávání, že pohlédne do očí dítěti, které přijde. Z tohoto lidského očekávání se máme učit žít v očekávání, že uvidíme Pána a setkáme se s Pánem. Není to snadné, ale učíme se žít v očekávání. Mít naději předpokládá mít pokorné srdce, chudé srdce. Pouze chudý umí čekat.

Kdo už je naplněn sebou a svým majetkem, nedovede svoji důvěru vkládat v nic jiného než v sebe sama.

Svatý Pavel píše: „[Ježíš Kristus] za nás zemřel, abychom my žili spojeni s ním, ať už žijí, nebo mrtví.“ (1 Sol 5,10) Tato slova vždycky přinášejí velkou útěchu a pokoj. Jsme tedy vybízeni modlit se i za naše drahé, kteří nás již opustili, aby žili v Kristu a měli plné společenství s námi. Jeden výraz svatého Pavla se mého srdce silně dotýká a naplňuje mne jistotou naděje. Je také určen Soluňanům a říká: „A pak už budeme s Pánem navždycky.“ (1 Sol 4,17). To je krásné, všechno přejde, a po smrti budeme navždy s Pánem. Je to naprostá jistota naděje. Tatáž, kterou mnohem dříve vyznal Job: „Já vím, že můj Vykupitel žije [...] Uvidím ho já a ne jiný, mé oči ho uvidí.“ (Job 19,25.27) A pak už budeme s Pánem navždycky. Věříte tomu? Ptám se vás: Věříte tomu? Posilněme se trochu a společně třikrát řekněme: A pak už budeme s Pánem navždycky. (Přítomní třikrát opakují.) A setkáme se tam s Pánem.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Promluva o opravdové přítomnosti

Náš Pán je tady skrytý a čeká, až ho navštívíme a přednese-me mu své prosby. Podívejte, jak je dobrý! Přijímá nás i v naší slabosti. V nebi, kde budeme slavit vítězství, ho uvidíme v plné slávě. Neodvážili bychom se před ním objevit, proto se nyní skrývá a je podobný člověku, který je ve vězení, a říká nám: „Přestože mě nevidíte, nic to neznamena, proste mě, a o cokoli budete prosit, chci vám to udělit.“ On je zde ve svátosti lásky, vzdychá a prosí bez přestávky svého Otce za hříšníky. Co vše na sebe bere, když přebývá mezi námi! On je zde, aby nás těšil, proto ho máme hodně často navštěvovat. Jak je mu příjemná malá čtvrt hodinka, kterou ušetříme ve svých často tak neužitečných činnostech, abychom se k němu modlili, jeho navštívili a potěšili za všechny urážky, kterých se mu dostává. Jestliže vidí, jak toužebně k němu směřují čisté duše, s úsměvem je zdraví. Přicházejí k němu, aby ho obyčejným způsobem, který se mu líbí, prosili za odpuštění pro všechny hříšníky. Jakou blaženost cítíme v přítomnosti Boží, když před jeho svatostánkem trávíme chvíle o samotě u jeho nohou! Tak tedy, má duše, buď velmi zapálená. Jsi tu sama, aby ses svému Bohu klaněla. Jeho pohled směřuje k tobě jedině. Ten dobrý Vykupitel je plný lásky k nám, že nás vyhledává všude.

Ach milé děti, když se v noci probudíte, rychle se v duchu odeberte ke svatostánku a řekněte našemu Pánu: „Bože můj, hle, jsem zde. Jsem zde, abych se ti klaněl, tebe chválil, tebe velebil, tobě děkoval, tebe miloval, abych ti spolu s anděly dělal společníka!“ Říkejte modlitby, které znáte, a pokud se nemůžete modlit, pak se utíkejte ke svému dobrému andělu a svěřte mu, aby se modlil místo vás.

Když vstupujete do kostela a namáčíte prsty do svícené vody, když kladete ruku na čelo, abyste udělali znamení kříže, pohlédněte na svatostánek: Náš Pán Ježíš Kristus vám tím samým znamením v tutéž chvíli žehná.

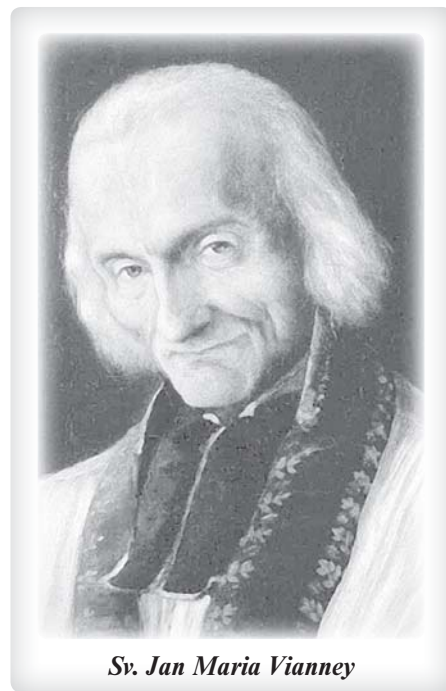
Ach! Kéž bychom měli andělské oči a viděli svého Pána Ježíše Krista, který je přítomen zde na oltáři a hledí na nás! Jak bychom ho milovali! Nechtěli bychom se

od něho už nikdy odloučit. Stále bychom setrvali u jeho nohou, to by byla předchuť nebe. Všechno ostatní by se pro nás stalo nechutným. Tak tedy hleďte, víra, ach víra, ta chybí. A my jsme ubozí slepci, kteří mají mlhu před očima. Jedině víra by mohla tuto mlhu rozptýlit. Proto proste, milé děti, až za chvíli budu držet našeho Pána v rukou, proste ho, aby otevřel oči vašeho srdce, volejte k němu jako slepec u Jericha: „Pane, udělej, ať vidím.“ Budete-li plni víry upřímně k němu volat: „Učiň, ať vidím,“ pak zajisté dosáhnete toho, zač prosíte, protože on chce vaše skutečné blaho. On má ruce zaplněné milostmi a hledá, komu by je mohl udělit. Ale ouvej! Jak málo lidí po nich touží! Ach, tolik lhostejnosti! Ach, tolik nevděku! Jak jsme nešťastní, milé děti, že toto vše nechápeme. Jednou to však pochopíme, ale to už bude pozdě!

Náš Pán je tady jako obětní beránek. A modlitba je Bohu velmi milá, pokud prosíte svatou Pannu, aby věčnému Otci obětovala svého božského Syna. Toto obětování Beránka za obrácení hříšníků je nejlepší modlitbou, jakou kdo může vykonat. Všechny modlitby bývají konány ve jménu a skrze zásluhy Ježíše Krista. Pa-

A modlitba je Bohu velmi milá, pokud prosíte svatou Pannu, aby věčnému Otci obětovala svého božského Syna. Toto obětování Beránka za obrácení hříšníků je nejlepší modlitbou, jakou kdo může vykonat. Pamatujte si to, milé děti, kdykoli jsem dosáhl nějaké milosti, prosil jsem o ni právě tímto způsobem a nikdy nezůstala má modlitba nevslyšena.

matujte si to, milé děti, kdykoli jsem dosáhl nějaké milosti, prosil jsem o ni právě tímto způsobem a nikdy nezůstala má modlitba nevslyšena. Pokud jdete ke svatému přijímání, musíte přijímat vždy s tímto úmyslem, a v okamžiku, kdy přijímáte Tělo našeho Pána, říci: „Ach, můj dob-

Sv. Jan Maria Vianney

rý Otce, který jsi na nebesích, obětují ti v této chvíli tvého milovaného Syna. Tak jak byl snat z kříže a položen do náruče Nejsvětější Panny a jak ona ho přinesla v oběť za nás. Obětují ti jeho Nejsvětější Tělo a prosím tě ústy jeho svaté Matky za odpuštění svých hříchů, abych vykonal dobré svaté přijímání, a tím dosáhl té či oné milosti: víry, lásky, pokory.“

Musíme také Bohu děkovat za všechny odpustky, které nás očišťují od našich hříchů. Bohužel se na to málo dbá. Ale na konci svého života budeme velmi litovat.

Když setráváme před velebnou svátostí, zavřeme své oči a svá ústa místo nějakého rozhlížení kolem sebe, otevřeme však své srdce, a pak také otevře dobrý Bůh své srdce. Přijďme k němu a on přijde k nám, dá se nám poznat. Vše, o co ho budeme prosit, nám dá. Jak šťastni bychom se cítili, kdybychom úplně zapomněli na sebe proto, abychom milovali pouze Boha! Svati neměli jiný záměr, než vidět pouze Boha, jen pro něj pracovat. Zapomínali na všechno stvořené, jen aby jej našli. To je také pravá cesta, jak přijít do nebe.

Z A. Monnin: *Promluvy sv. Jana Marie Vianneye (1. díl reedice textů vydaných pět let po smrti sv. faráře arského).*

A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov, 2006

(Uveřejněno na www.fatym.com)

Suma o darech svatého Josefa (60)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola IX:

Dary požehnání daných Mojžíšem synům Izraele (*Dokončení*)⁽¹⁾

Požehnání Gadovi je vyjádřeno těmito slovy: „Požehnaný, kdo rozšiřuje Gadův prostor; Gad číhá jako lev, trhá paži i hlavu. Vyhlédl si prvotinu, neboť tam byl ukryt podíl velitele; přišel s vůdci lidu, vykonal Hospodinovu spravedlnost a jeho ustanovení nad Izraelem.“⁽²⁾ Požehnání Gadovi obsahuje hlavně čtyři věci: totiž poznání rozlehlosti říše Páně, statečnosti, moudrosti a spravedlnosti. Toto poznání pak zářilo zvláštním způsobem ve svatém Josefovi, u něhož se zrodil Kristus, na jehož ramenou spočívá jeho říše. Josef také věděl, že je o něm psáno: „Svůj bok si, hrdino, přepásej mečem, svou nádherou a vznešeností! Vyprav se do úspěšného boje za pravdu a právo, ať tě proslaví tvá pravice!“⁽³⁾ Tomu, kdo o tom bude rozjímat, to bude stále jasnější.

Danovi je řečeno: „Dan je mladý lev, vyrazí z Bašanu.“⁽⁴⁾ Toto požehnání obsahuje trojí ctnost srdce, totiž pokoru v konání, když se praví: „mladý“; statečnost, když se praví: „lev“, a hojnou velkodušnost. Tyto tři dary pak vyzářovaly ze svatého Josefa více než z kteréhokoliv muže jeho doby. Kvůli první ctnosti⁽⁵⁾ ho Bůh dal za snoubence oné Panně, na jejíž pokoru shlédl Pán.⁽⁶⁾ Je vůbec myslitelné, že by Bůh Otec spojil nepokornější Pannu s pyšným? Kvůli druhé ctnosti⁽⁷⁾ živil Lva z kmene Judy a jeho, který ve svém lidství jakoby spal, uchránil proti divé zvěři a uchoval neporušeného. Kvůli jeho třetí ctnosti⁽⁸⁾ má celý svět dostatek andělského chleba a duchovního pokrmu⁽⁹⁾ a vlastní ve velké bohatosti zakoupené zlato lásky. Toto bohatství proudí celému světu prostřednictvím svatého Josefa: Z Bašanu, tj. od židů, kteří jsou tuční kvůli božským zákonům, avšak žizníci kvůli jejich nedostatečnému chápání a zmatení kvůli své nevděčnosti. Bašan se totiž vykládá jako *tučnost*, *suchost* nebo *zmatenost*. Tolik o požehnání Danovi.

A toto je požehnání Neftalimovi: „Neftalim je nasycen zalíbením a naplněn Hospodinovým požehnáním. Zabere moře i jih.“⁽¹⁰⁾ Těmito slovy se vyjadřuje čtvrté požehnání: Prvním požehnáním je hojnost duchovních darů, které svatý Josef v sobě poznával a zakoušel, podle toho, jak říká Dionysius o svém učiteli Hierotheovi, že božské skutečnosti nejenom poznával, ale také zakoušel.⁽¹¹⁾ Druhým požehnáním je bohatost požehnání Páně, jež byla udělena starým otcům, na nichž se my nyní podílíme, a která se, jakoby dětsky žvatlajíce, snažíme rozvíjet. Třetím požehnáním je vláda nad hříšníky, kteří jsou značení mořem. Posledním požehnáním je vláda nad spravedlivými. Josef byl prostředníkem mezi hříšníky a Bohem, neboť živil jejich Spasitele. Byl pak vůdcem spravedlivých, protože jim dal příklad ctností.

Nakonec je potřeba pojednat o požehnání Ašerovi, jež je vyjádřeno těmito slovy: „Ašer je nejpožehnanější ze synů, ať je oblíbený u svých bratrů, ať omývá svou nohu v oleji. Ať jsou tvé závory ze železa a bronzu, tvé síly ať je jako tvých dnů.“⁽¹²⁾ Toto požehnání obsahuje vznešenost důstojnosti, milostiplné chování, cit vnitřního zápalu, úžasnou sílu ve vnějším jednání a nezměnitelnost mravů během celé doby života. A toto vše se nacházelo ve svatém Josefovi, neboť měl otcovskou důstojnost nad Božím Synem, pečlivou péči o jeho Matku, vroucí ochranu obou dvou a nejsvětější způsob života až do konce.

Je tedy jasné, že nejblaženějšímu Josefovi byla všechna požehnání synům Izraele vlastní vznešenějším způsobem, stejně jako světlo převyšuje stín, jako duchovní věci mají přednost před tělesnými a jako to, co je věčné, překonává svou důstojností to, co je časné. Požehnání synům Izraele byla svou příčinou vzdálená, zatímco ve svatém Josefovi byla spojená a vždy přetrvávají. Ona požehnání pomijela, ale tato jsou trvalá. Vzpomínka na ona požehnání je stará, ale sláva těchto požehnání pokračuje. Proto se na svatém Josefovi také vyšším způsobem naplňuje ono požehnání, jež bylo dáno všem synům Izraele

zároveň těmito slovy: „Nikdo není jako Ješurunův Bůh, který jezdí po nebi, aby ti pomohl; jeho vznešeností jsou oblaka, dávný Boží příbytek, na věčných pažích. Vyhnal před tebou nepřítele a řekl: »Znič ho!« Izrael se usadil v bezpečí, Jakubův pramen oddělený v zemi obilí a vína, jejíž nebesa vydávají rosu. Jsi blahoslavený, Izraeli. Kdo je jako ty, lid zachráněný Hospodinem? On je štítem tvé pomoci, mečem tvé chlouby. Tvoji nepřátelé se před tebou hrbí, ty však chodíš po jejich výšinách.“⁽¹³⁾ Toto požehnání obsahuje mnohé z toho, co bylo výše ukázáno. Neboť svatý Josef vynikal statečností, vznešeností a Boží moudrostí. Skvěla se v něm tučnost a hojnost duchovních darů. Nejblaženější Josef přebývá v nebeské vlasti a v církvi bojující je tak uctíván, že se neshledává, kdo mu byl podoben. Svatí Nového zákona jsou Kristem nazýváni přáteli, ale Josef byl jim označován za otce. Oni uctívali Královnu světa jako Paní, Josef jako snoubenku. Vpravdě to, co jsme pojednali co nejstručněji o požehnáních otců, by mohlo ty, kdo hlouběji rozjíma-
jí, přivést ke vzniku celé knihy.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V první části této kapitoly své Sumy I. Isolani psal o tom, jak se na sv. Josefovi naplnila požehnání daná Izraelovým synům Rubenovi, Judovi, Levimu, Benjaminovi a Josefovi. Nyní bude pojednávat o tom, jak se na něm naplnila požehnání daná zbyvajícím synům Izraele. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Dt 33,20–21.

⁽³⁾ Ž 44 (45),4–5.

⁽⁴⁾ Dt 33,22.

⁽⁵⁾ Totiž ctnosti pokory. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Srov. Lk 1,48. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ Totiž ctnosti statečnosti. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Totiž ctnosti velkodušnosti. [pozn. překl.]

⁽⁹⁾ Tedy Eucharistii. [pozn. překl.]

⁽¹⁰⁾ Dt 33,23.

⁽¹¹⁾ Srov. Pseudo-Dionysius Areopagita: *De divinis nominibus* 2, 9. In: PG 3, sl. 648. Cit. in: Sv. Tomáš Akvinský: *Summa theologiae*, II-IIae, q. 45, a. 2, co. [pozn. překl.]

⁽¹²⁾ Dt 33,24–25.

⁽¹³⁾ Dt 33,26–29.

Loreta Rumburk oslaví 310 let

Výročí připomene videomapping i open air koncert

V roce 2017 uplyne 310 let od dostavby a posvěcení Lorety Rumburk. V barokní památce se odehrají komentované prohlídky, letní i zimní večerní prohlídky při svíčkách, výstavy, koncerty a pravidelné bohoslužby. Loreta Rumburk nabídne také kulturní aktivity, které se v regionu Českého Švýcarska dosud nerealizovaly. Během Loretánské noci 2017 se představí videomapping, projekce na stěnu loretánské kaple s motivem legendy o Svaté chýši. V červenci a srpnu se v podvečerních hodinách uspořádá hra se šiframi pro rodiny s dětmi „Po stopách andělů“. Oslavy tři sta deseti let Lorety vyvrcholí v sobotu 16. 9. 2017 během Loretánských slavností 2017. Tento regionální zážitek Českosaského Švýcarska doplní mimo jiné divadlo v kostele a žehnání obnovených obrazů křížové cesty. Celoročně přístupnou Loretu Rumburk spravuje Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. V roce 2016 ji navštívilo na 13 000 turistů a poutníků z Česka, Německa a dalších evropských zemí.

Sakrální památka Loreta Rumburk připravuje na rok 2017 akce tradiční i zcela nové. Spojujícím prvkem je téma baroka – v architektuře, hudbě a divadle. Jednou

z novinek je zpřístupnění barokního areálu o letních prázdninách rovněž v neděli. Oslavy výročí Lorety Rumburk zahájí v sobotu 22. 4. 2017 koncert, na němž zazní písně, které se před rokem 1945 zpívaly v poutních kaplích Šluknovska. Nádvořím Lorety Rumburk se 17. 6. 2017 pod večerním nebem rozezní duchovní árie rumburského barokního skladatele Johanna Christopa Kridela. Při Loretánské noci v pátek 19. 5. 2017 nabídnou studenti Gymnázia Varnsdorf zdramatizované regionální pověsti poutních míst. Červenové komentované vycházky zájemce seznámí s barokní architekturou a uměním města. Od června do září poběží v ambitu Lorety česko-německá výstava „Barokní architekt a sochař: Johann Lucas Hildebrandt a Franz Biener,“ která přiblíží historii a současnou podobu Lorety Rumburk, baziliky minor v Jablonném v Podještědí a kaple v Hainevalde u Großschönau v Sasku.

Vedle pravidelných bohoslužeb, které se v Loretě Rumburk konají poslední úterý v měsíci, proběhnou i další církevní akce.

Klára Mágrová
Tel.: +420 604 555 922
www.loretarumburk.cz

CÍRKEVNÍ AKCE

KAŽDÉ POSLEDNÍ ÚTERÝ v měsíci 15.00–15.45 hod. **mše svatá** v loretánské kapli.

PÁTEK **3. 3.–7. 4. 2017**, 16.30–17.30 hod., **pobožnost křížové cesty** v ambitu.

PÁTEK **14. 4. 2017**, 15.00–16.00 hod., **pobožnost Svatých schodů**.

SOBOTA **22. 4. 2017**, 15.00–16.00 hod., **mše svatá** v kostele sv. Vavřince, celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.

SOBOTA **27. 5. 2017**, 17.00–18.00 hod., **slavnostní mše sv. v latinském jazyku** v kostele sv. Vavřince s barokním hudebním doprovodem.

SOBOTA **5. 8. 2017**, 10.00–17.00 hod., **332. odpuštěná církevní slavnost Porciunkule** v loretánské kapli, celebruje Mons. Martin Davídek, generální vikář Biskupství litoměřického.

NEDELE **13. 8. 2017**, 9.30–10.30 hod., **pouť ke sv. Vavřinci** v kostele sv. Vavřince.

SOBOTA **16. 9. 2017**, 10.00–11.00 hod., **310. slavnost výročí posvěcení loretánské kaple**, mši sv. v kostele sv. Vavřince celebruje ThLic. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR, generální sekretář České biskupské konference. Od 17.00 hod. **pobožnost Svatých schodů**.

Lidice – papež František – Řím

Na letošní rok 2017 připadá kromě významného jubilea Fatimy – 100. výročí zjevení Panny Marie a také následné vypuknutí bolševické revoluce v Rusku – říjnové socialistické revoluce – pak starší události: vznik reformace v roce 1517, zednářství v roce 1717 a také událost, kdy se zrůdnost nacismu, dalšího totalitního režimu, projevila před 75 lety, na jaře roku 1942, vypálením české obce Lidice. Toto neblahé výročí přimělo prezidenta ČR Miloše Zemana, aby u této příležitosti pozval papeže Františka do ČR, přímo do Lidic. Nemůžeme předjímat odpověď Svatého otce, ale již nyní víme, že jsme naopak my z ČR zváni do Říma na generální audienci, při které bude Svatému otci představen mimořádný obraz – tzv. Lidická Madona autora Zdirada Čecha, aby jej Svatý otec požehnal, a následně bude trvale umístěn v titulárním chrámu arcibiskupa pražského, kardinála Dominika Duky OP.

Podrobný program této mimořádné pouti ČR u příležitosti hrůzné lidické události se nyní dotváří na úrovni velvyslanectví ČR ve Vatikánu se Svatým stolicem. Již nyní jsme přijali pověření od pana kardinála sestavit skupinu poutníků – účastníků z ČR, kteří budou v Římě osobně přítomni. Nejprve **ve středu 31. 5. 2017** při generální audienci u Svatého otce s následným

představením obrazu Lidické Madony a samotné hrůzné události, 75. výročí vypálení obce Lidice.

Dále se jedná o přítomnosti státního sekretáře Vatikánu, kardinála Pietra Parolina a o mši svaté v dí Santa Croce in Gerusalemme, která je titulární bazilikou těžce nemocného kardinála Miloslava Vlká. **Ve čtvrtek 1. 6. 2017** připravujeme národní mši svatou v bazilice sv. Petra ve Vatikánu u oltáře našeho národního patrona, knížete sv. Václava. Již nyní je nejvyšší čas k tomu, abychom zajistili pro účastníky z ČR dopravu a pobyt v Římě.

Máme zajištěnou **dopravu autobusem** z ČR a ubytování v Římě na 2 noci. Příjezd do Říma v úterý 30. 5. 2017 a odjezd ve čtvrtek 1. 6. 2017, návrat do ČR ve večerních hodinách.

Letecky – s odletem v úterý 30. 5. 2017 kolem poledne z Prahy, ubytování v hotelích ve Vatikánu na 3 noci (1- a 2-lůžkové pokoje), s návratem v pátek 2. 6. 2017 odpoledne do Prahy.

Vážným zájemcům pošleme konkrétní nabídku včetně konečné ceny a zprostředkujeme kontakt k závaznému přihlášení. E-mail: cm-fatima@cm-fatima.cz, nebo volejte na tel. 731 646 800, v případě nutnosti pastorační asistentce poutního centra biskupství královéhradeckého, Ing. Haně Frančákové, tel. 731 598 752.

P. Mgr. Pavel Dokládal (tel. 731 598 751)

Pondělí 20. 2. 2017

6:05 Never more **6:15** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské gulagy **7:50** Zkouška víry **8:05** Skryté poklady: Roman **8:40** Missio magazin: Únor 2017 **9:45** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **10:00** Mezi pražci (55. díl): Únor 2017 **10:45** Léta letí k andělům (78. díl): Emil Paleček **11:05** Evropští katolíci v utajení – Kosovo **11:35** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **11:40** Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **13:25** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **14:05** Pražská Loreta **14:35** Ars Vaticana (9. díl) **14:45** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **16:00** V souvislostech (173. díl) **16:20** Putování modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **17:00** Andělka **17:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **18:00** Mlčení Martina Scorseseho **18:30** Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech **18:35** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:40** Česká věda **19:00** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Vezmi a čti: Únor 2017 [P] **20:00** Řím, hlavní město víry (3. díl): Žebravé řády – Panna Maria ve studni a katarská hereze **20:30** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu [P] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem [P] **21:15** Terra Santa news: 15. 2. 2017 **21:40** Noční univerzita: Alexandr Tomský – Současná Evropa **23:10** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Kulatý stůl: Don Quijote dnes aneb Má čest ještě smysl? **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 2. 2017

6:05 Nevzdají se – Orissa **6:20** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGU **7:10** Pod lampou **9:15** V souvislostech (173. díl) **9:45** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Noční univerzita: Alexandr Tomský – Současná Evropa **11:45** Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech **11:50** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Muzikanti, hrajte **12:50** Ars Vaticana (9. díl) **13:05** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **13:55** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **14:10** Vezmi a čti: Únor 2017 **14:25** Kulatý stůl: Svědkové víry 20. století **16:00** Pole milosrdenství **16:55** Studentský Velehrad 2016 **17:35** Léta letí k andělům (78. díl): Emil Paleček **18:00** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **18:30** Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. **18:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:50** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **19:20** Never more **19:30** Zpravodajské Noeviny (841. díl): 21. 2. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (97. díl) [P] **21:20** Víra do kapsy: Talenty **21:35** Zpravodajské Noeviny (841. díl): 21. 2. 2017 **22:00** Post Scriptum **22:15** Cvrlikání (38. díl): Tomáš Kočko a Orchester **23:20** Terra Santa news: 15. 2. 2017 **23:40** Pan profesor **0:05** Missio magazin: Únor 2017 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (841. díl): 21. 2. 2017 **6:25** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **7:40** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **8:10** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:45** Neoblomný kardinál **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Odkaz předků (4. díl): Morávka **11:05** Mlčení Martina Scorseseho **11:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **11:45** Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Řím, hlavní město víry (3. díl): Žebravé řády – Panna Maria ve studni a katarská hereze **13:25** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 1. díl **14:10** Dopisy z rovníku **14:50** Po volání: S vincentiny v Bratislavě **16:00** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem **16:10** Cvrlikání (38. díl): Tomáš Kočko a Orchester

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

17:20 Bělorusko – Květ mezi trny **17:55** Vezmi a čti: Únor 2017 **18:10** Nevzdají se – Orissa **18:30** Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. **18:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:45** Zpravodajské Noeviny (841. díl): 21. 2. 2017 **19:05** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **19:30** Terra Santa news: 22. 2. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **21:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **21:22** Generální audience Svatého otce **23:00** Mosambik – Bom Padre **23:30** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **0:05** Bez tebe to nejde **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 2. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **6:40** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **7:05** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **7:20** Jak potkávat svět (39. díl): S profesorem Ivanem Klánským **8:45** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **9:30** Terra Santa news: 22. 2. 2017 **9:50** Never more **10:05** Kulatý stůl: Don Quijote dnes aneb Má čest ještě smysl? **11:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **11:45** Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGU **13:05** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frydku **13:45** Generální audience Svatého otce **14:20** Muzikanti, hrajte **14:55** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **15:25** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **16:00** Zpravodajské Noeviny (841. díl): 21. 2. 2017 **16:20** Řeckokatolický magazín (97. díl) **16:35** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **16:45** Ars Vaticana (10. díl) **17:00** Pole milosrdenství **18:00** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **18:25** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:30** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce **18:40** S Bohem podél Rio Marañón **19:05** Večeře u Slováků [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (842. díl): 23. 2. 2017 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 **20:55** Putování po evropských kláštích: Peter Hans Kolvenbach, generální představený jezuitů **21:25** Návrh líšky Bystroušky na Huakvaldy **21:35** Zpravodajské Noeviny (842. díl): 23. 2. 2017 **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 2. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (842. díl): 23. 2. 2017 **6:25** Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík **7:25** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **7:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese **8:00** Dům nejen ze skla (20. díl) **9:05** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **9:40** Vezmi a čti: Únor 2017 **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): s profesorem Ludvíkem Armbrusterem **10:10** Řím, hlavní město víry (3. díl): Žebravé řády – Panna Maria ve studni a katarská hereze **10:40** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **11:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **11:45** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (10. díl) **13:00** Putování modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **13:40** Cesta k andělům (109. díl): Marek

Jicha – kameraman **14:35** Mlčení Martina Scorseseho **15:05** Neoblomný kardinál **16:00** Zpravodajské Noeviny (842. díl): 23. 2. 2017 **16:20** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **17:00** Buon giorno s Františkem **18:05** Život na zámku Břežany **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **18:40** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:45** Historie sklářství v Karlovině **19:10** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **19:20** Putování po evropských kláštích: Peter Hans Kolvenbach, generální představený jezuitů **20:00** Noemova pošta: Únor [L] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem **22:00** Večeře u Slováků **22:20** Pole milosrdenství **23:20** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **0:50** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 2. 2017

6:05 Evropští katolíci v utajení – Kosovo **6:30** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **6:45** Světec dvou národů **7:15** Bez tebe to nejde **8:20** Nevzdají se – Orissa **8:40** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **9:10** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **9:35** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **9:45** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem: Gravitace, 1. díl **10:30** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **10:55** Buon giorno s Františkem **12:00** Polední modlitba **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Pod lampou **14:20** Vatican magazine (897. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:55** U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 **15:50** Terra Santa news: 22. 2. 2017 **16:15** Večeře u Slováků **16:35** Soňa **16:50** Never more **17:00** Muzikanti, hrajte **17:35** Zpravodajské Noeviny (842. díl): 23. 2. 2017 **18:00** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk **18:25** Sedmihlásky (6. díl): Kukačky **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **18:40** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **19:10** Víra do kapsy: Talenty **19:30** V souvislostech (174. díl) [P] **20:00** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa [P] **21:35** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **22:15** Post Scriptum **22:25** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **23:50** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **0:00** Řeckokatolický magazín (97. díl) **0:15** Kulatý stůl: Cesta k Únoru 1948 a roky poté **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 2. 2017

6:15 Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **6:45** Ars Vaticana (10. díl) **7:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 **7:55** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **8:35** Česká věda **8:50** Manželská setkání **9:00** Putování modrou planetou: Kamčatka, krásná neznámá **9:40** Řeckokatolický magazín (97. díl) **9:55** Večeře u Slováků **10:30** Mše svatá z domu sv. Václava v Olomouci [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (174. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa **15:30** Život na zámku Břežany **16:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **17:00** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupe **17:20** Hermie – obyčejná housenka **17:55** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:00** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **18:30** Animované biblické příběhy: Jezíš, Syn Boží **19:05** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **20:00** Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Op. 70, Eliáš **22:00** V souvislostech (174. díl) **22:25** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **22:40** Buon giorno s Františkem **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Poselství svatých: Svatý Petr **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

POSVĚCENOU ZÁZRAČNOU MEDAILKU 5 KUSŮ zašle zdarma M. Vondráková, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova – tomu, kdo si pošle obálku s nalepenou známkou 20 Kč a zpáteční adresou na obálce.

Národní pouť LURDY – FATIMA, 7. – 16. 9. 2017, podrobnosti: **tel. 568 821 115, www.ckvoma.cz**

Programové tipy TV LUX od 20. 2. 2017 do 26. 2. 2017

viac informácií na **www.tvlux.sk**

• Pondelok 20. 2. o 7.00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos z kaplnky TV LUX.

• Utorok 21. 2. o 17.05 hod.: Viera do vrečka

Život so sebou prináša rozličné témy a otázky, najmä tie bežné. Dokážeme o nich rozmýšľať aj hlbšie, z pohľadu viery? Názory a príklady zo života budeme hľadať s odborníkmi i s tými, ktorých sa to priamo týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni dona Bosca.

• Streda 22. 2. o 20.25 hod.: Fundamenty

Diskusná relácia, ktorá rozoberá Katechizmus Katolíckej cirkvi. Moderuje Jana Zlatohlávková, hostia: o. Marek Krošlák a Pavol Strežo.

• Piatok 24. 2. o 17.30 hod.:

Muž spoza hraníc (dokument)

Muž spoza hraníc je príbehom muža a jeho poslania o bratstve. Podarilo sa mu preniknúť za prísne stráženú hranicu, ktorá oddeľovala ľudí žijúcich v krajinách za železnou oponou počas rokov studenej vojny. Je to tiež príbeh o bolesti a prenasledovaní kresťanov v mnohých krajinách východnej Európy, ale aj o hnutí Fokolá-

re a jeho spiritualite, ktorú mu daroval Boh aj pre ateistický svet. Fokolár Guido Mirti, prezývaný Cengia, ako obchodník precestoval Československo, Maďarsko a NDR a nadväzoval styky s predstaviteľmi miestnej podzemnej Cirkvi. V roku 1966 bol zatknutý, uväznený v Prahe a následne vyhostený z krajiny.

• Sobota 25. 2. o 17.30 hod.: LUXáreň

Magazín zo zákulisia TV LUX. Priestor pre vaše otázky a naše odpovede.

• Sobota 25. 2. o 20.30 hod.: Dávid (1/2)

Životný príbeh izraelského kráľa Dávida, ktorý je v Biblii vpísaný do dvoch Samuelových kníh, bol bohatý na zvraty a dramatické udalosti. Ako mladý pastier bol Dávid pomazaný a Bohom vybraný, aby sa stal kráľom v Jeruzaleme miesto kráľa Saula, ktorý Boha sklamal.

• Nedela 26. 2. o 16.00 hod.: V škole Ducha (Anton Ziolkovský: Radosť ako ovocie kríža)

Duchovná obnova s o. Antonom Ziolkovským natočená na pobyte divákov TV LUX v Kúpeľoch Nimnica.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. ÚNORA 2017

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 2.		PO 20. 2.		ÚT 21. 2.		ST 22. 2.		ČT 23. 2.		PÁ 24. 2.		SO 25. 2.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1309	1453	1708	1924	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	786	884	786	884	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1310	1454	1708	1925	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1310	1454	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1310	1454	1710	1926	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	694	784	1049	1169	1065	1186	1311	1455	1313	1458	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1675	1894	1711	1927	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	695	784	1050	1170	1309	1453	1311	1455	1313	1458	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	792	890	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1311	1455	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	695	784	1054	1174	1069	1191	1311	1455	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 18. 2.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1310	1454	1714	1932	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1312	1456	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1678	1897	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1312	1457	1717	1934	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	694	784	695	785	1059	1180	1074	1196	1313	1457	1314	1458	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1681	1900	1718	1936	1121	1246
Záv. modlitba	695	784	695	784	1060	1181	1309	1453	1311	1455	1313	1458	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 19. 2. – 7. neděle

v mezidobí

1. čt.: Lv 19,1–2.17–18

Ž 103(102),1–2.3–4.8+10.12–13

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

2. čt.: 1 Kor 3,16–23

Ev.: Mt 5,38–48

Pondělí 20. 2. – ferie

1. čt.: Sir 1,1–10

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mk 9,14–29

Úterý 21. 2. – nezávazná

památka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Sir 2,1–13 (řec. 1–11)

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40

Odp.: 5 (*Hospodinu svěř svůj osud, on sám bude jednat.*)

Ev.: Mk 9,30–37

Středa 22. 2. – svátek Stolce

sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1–4

Ž 23(22),1–3.4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13–19

Čtvrtek 23. 2. – památka

sv. Polykarpa

1. čt.: Sir 5,1–10 (řec. 1–8)

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Mk 9,41–50

Pátek 24. 2. – ferie

1. čt.: Sir 6,5–17

Ž 119(118),12.16.18.27.34.35

Odp.: 35a (*Vod' mě, Pane, po stezce svých předpisů.*)

Ev.: Mk 10,1–12

Sobota 25. 2. – nezávazná

sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Sir 17,1–13 (řec. 1–15)

Ž 103(102),13–14.15–16.17–18a

Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)

Ev.: Mk 10,13–16

ODPOVĚDI NA OTÁZKY DNEŠKA

CHVÁLA ŽENY STATEČNĚ ANEB CO NÁM FEMINISTKY NEŘEKLY

MUDr. Ilona Burdová

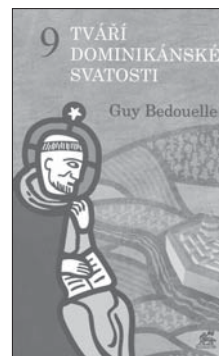
Co jsou vlastně ta „ženská práva“? Jaké důsledky mají snahy o „zrovnoprávnění žen“? Jak je používají samotné ženy? Jak je vnímají děti? Takové otázky si klade autorka této knihy. Při hledání odpovědi si ověřila, že během pátrání po cíli cesty se překvapivě můžeme dostat do bodu, od něhož jsme vyšli.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 130x200 mm, 136 stran, 119 Kč*

tr Veronský), hledání pravdy (Tomáš Akvinský), kázání krásou (Fra Angelico), lásku k církvi (Kateřina Sienská), boj za spravedlnost (Bartolomé de las Casas), mystický život (Kateřina de Ricci), starost o chudé (Martin de Porres) a obhajobu svobody (Henri-Dominique Lacordaire). A nad tím vším se jako svorník klene Dominikův „božský zápal“, oheň lásky, z něhož se rodí radost v Duchu Svatém. Ona je tím kvasem a solí, díky nimž má křesťanský a řeholní život tu správnou chuť, jakou od hlasatelů evangelia požaduje sám Kristus.

KRYSTAL OP, s.r.o.

Brož., 130x205 mm, 152 stran, 185 Kč

NA CESTĚ KE SVATOSTI

9 TVÁŘÍ DOMINIKÁNSKÉ SVATOSTI

Guy Bedouelle • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká • Předmluva Timothy Radcliffe OP

Francouzský dominikánský teolog a historik Guy Bedouelle (1940–2012) představuje devět cest dominikánského života a svatosti. Tak jako Dominikova modlitba nabývá viditelných podob v jeho postojích a gestech, tak se bohatství jeho charismatu zviditelňuje v jednotlivých světcích řádu. Ti vyrůstají z Dominika jako ratolesti z vinného kmene a jedinečným způsobem ztvárnějí různé stránky jeho kazatelského povolání: úsilí o jednotu (Jordán Saský), horlivost v obraně víry (Pe-

MILÝ PAPEŽI FRANTIŠKU • PAPEŽ ODPOVÍDÁ NA DOPISY DĚTÍ

Jeho Svatost papež František a děti z celého světa • Z angličtiny přeložila Veronika Lásková • Ilustrovaly děti z celého světa • Odpovědný redaktor Petr Matoušek • S papežem rozmlouval Antonio Spadaro SJ

Děti z 26 zemí poslaly papeži Františkovi dopisy doprovázené kresbami, od veselých až po ty vážné, od zvědavých až po ty hlubokomyšlné. Papež František dal najevo hlubokou lásku a úctu k dětem tím, že si našel čas, aby je vyslechl, zkoušel si představit jejich tváře a z hloubi srdce jim odpovídal.

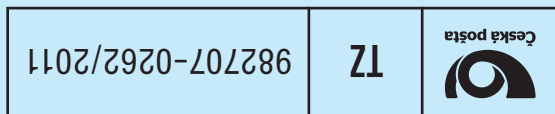
LEDA, spol. s r.o.

*Váz., 252x256 mm, křídový papír,
74 stran, 198 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1